

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Ondřeje Bartoše ve věci

žalobce: **X. A. C.**
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
se sídlem Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
se sídlem Loretánské náměstí 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. listopadu 2021, č. j. 125998-2/2021-OPL,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 11. 2021, č. j. 125998-2/2021-OPL, bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji (dále také „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 7. 2021, č. j. 1814-2/2021-HANOKO, kterým byla dle § 169d odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému

pobytu za účelem společného soužití rodiny žalobce a současně bylo zastaveno řízení o žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny (dále jen „žádost“) ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců.

II. Žalobní důvody

2. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí žalovaného a navrhl jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobce předně uvedl, že usiluje o podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny s manželkou a dětmi. Žalobce měl na území ČR povolený pobyt, nicméně byl pravomocně zrušen a v současné době pobývá v ČR legálně v souvislosti s řízením o povinnosti upustit území ČR podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Žalobce má s manželkou dvě děti žijící v ČR a starší syn zde chodí do školy.
4. V případě nuceného vycestování žalobce nebude moci jeho rodina vycestovat s ním, přičemž za současné koronavirové pandemie není zřejmé, zda se rodinu podaří fakticky sloučit, popřípadě si členové rodiny nebudou moci poskytovat vzájemnou pomoc a péči při případném onemocnění způsobeném virem COVID-19 některého člena rodiny. Žalobce upozorňuje na zhoršení pandemie ve Vietnamu. Dle současně platných opatření by žalobce po příletu do Vietnamu musel do třídní karantény ve vojenském zařízení a poté ještě do desetidenní domácí karantény. Ve Vietnamu je rovněž omezeno cestování a některé oblasti jsou zcela uzavírány. Je tedy pravděpodobné, že ČR zařadí Vietnam mezi země, kde bude pozastaven příjem žádostí na Velvyslanectví ČR v Hanoji, protože nebude možné jejich osobní podávání žadateli.
5. Vzhledem k tomu, že se situace ohledně pandemie koronaviru celosvětově zhoršuje, je zřejmé, že žalobce bude dlouhodobě v ČR setrávat sice legálně v souvislosti s probíhajícím řízením, avšak bez pobytového oprávnění nemá rodina žalobce záruku trvalého a stabilního sloučení rodiny.
6. Žalobce žádá, aby bylo upuštěno od povinnosti osobního podání žádosti ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu zhoršující se pandemie a s tím souvisejícího omezeného cestování. Žalobce se obává, že by se situace mohla vyvinout takovým způsobem, že v případě vycestování do Vietnamu za účelem osobního podání žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem sloučení rodiny, dlouhodobě zůstanou s manželkou a dětmi rozděleni. Žalobce chce tedy podat žádost nyní a dosáhnout sloučení rodiny co nejdříve. Žalobce považuje vývoj pandemické situace za nepředvídatelný a výjimečný. Rovněž s ohledem na zájmy nezletilých dětí a zájem ochrany rodiny je žádoucí zabránit možnému dlouhodobému rozdělení rodiny.
7. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, č. j. 1 Azs 4/2021-28 a cituje bod 37: „Je přitom nepochybné, že situace stěžovatele splňuje rovněž podmínku „odůvodněného případu“ podle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti o trvalý pobyt. Ochrana osob před riziky spojenými s onemocněním COVID-19 a s tím související opatření jsou nepochybně situací, kdy je dostupnost zastupitelského úřadu objektivně velmi ztížena. Na tyto okolnosti ostatně stěžovatel ve své žádosti o upuštění od osobního podání žádosti poukazoval, byť tím v první řadě mířil na absolutní nemožnost žádost o trvalý pobyt podat.“ Žalobce má za to, že ve smyslu úvah Nejvyššího správního soudu, je ochrana osob před riziky spojenými s onemocněním COVID-19 zajištěna, pokud nebude

muset vycestovat do Vietnamu. Dále žalobce poukazuje na bod 38 zmíněného rozsudku a uvádí, že měl v ČR povolen pobyt již dříve a není tak osobou správním orgánům zcela neznámou, která nikdy na území ČR nepobývala. Proto trvání na osobním podání žádosti není natolik odůvodněné.

8. Žalobce uvedl, že žalovaný neshledává v povinnosti osobního podání žádosti důsledek spočívající v dlouhodobém rozdělení rodiny. Žalobce namítl, že doba řízení o žádosti o vydání povolení k pobytu za účelem sloučení rodiny nezávisí pouze na době stanovené zákonem (270 dní), ale rovněž na neustále se měnících opatřeních Ministerstva zdravotnictví a pandemii. Vše nasvědčuje tomu, že se jedná o nepředvídatelnou situaci, proto nelze rozhodně určit přesnou délku trvání předmětného řízení a tudíž dobu, po kterou bude rodina rozdělena.
9. Žalobce vznesl námitku, že některé průběhy onemocnění COVID-19 mohou být závažné a o žalobce by se neměl kdo ve Vietnamu postarat. Stejně tak o manželku a děti by v případě onemocnění nemohl manžel pečovat. Dále žalobce popisuje zhoršenou pandemickou situaci ve Vietnamu a v ČR. Občané Vietnamu rovněž musí doložit tamním příslušným orgánům důvody zvláštního zřetele hodné, aby se mohli vrátit do země. Žalobce namítá, že tyto informace žalovaný v rozhodnutí nezohlednil. Zároveň žalobce namítá, že úvahy o zhoršení pandemické situace nejsou pouhou teoretickou úvahou, jak uvádí žalovaný, nýbrž je zcela zřejmé, že neúspěšný celosvětový boj s pandemií nenásvědčuje jejímu zlepšení.
10. Závěrem žalobce shrnul své námitky a uvedl, že pandemická situace se celosvětově vyvíjí tak výjimečným a nepředvídatelným způsobem, že by v jeho případě, zejména s ohledem na zájmy jeho nezletilého syna, měl převážet zájem na ochraně rodiny nad zájmem státu znemožnit cizincům legalizaci pobytu bez upuštění území ČR, neboť v současné situaci by vycestování mohlo vést k nepředvídatelně dlouhému nebo trvalému rozdělení rodiny. Žalobce se domnívá, že je třeba v souladu s názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018 posoudit, zda by vycestování cizince (s ohledem na to, jak složitý je v daném případě návrat cizince do ČR) mohlo nepřiměřeně zasáhnout jeho soukromý a rodinný život, přičemž v případě žalobce je třeba z opatrnosti rozhodnout v jeho prospěch.
11. Žalobce doplnil svou žalobní argumentaci konstatováním, že žalovaný ani zastupitelský úřad nevysvětlili, z jakého důvodu je u žalobce třeba trvat na osobním podání žádosti.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

12. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a usnesení správního orgánu I. stupně.
13. Žalovaný zdůraznil, že žalobce nepobývá na území ČR legálně, neboť pobytové oprávnění pozbyl žalobce již dne 10. 9. 2018 a upuštění od povinnosti osobního podání žádosti nemůže být instrumentem pro legalizaci pobytu cizinců nelegálně pobývajících na území ČR.
14. Dle názoru žalovaného předeslal žalobce zcela obecná a ničím nepodložená tvrzení, ze kterých neplynou vážné důvody, které by vedly k závěru, že je v jeho případě nutné upustit od povinnosti osobního podání žádosti. Žalovaný nepovažuje za opodstatněné tvrzení žalobce, že vycestování by představovalo nepřiměřený zásah do jeho soukromého

a rodinného života, neboť otázka uspořádání pobytového poměru žalobce je zásahem přiměřeným a časově omezeným pouze na dobu nezbytně nutnou.

15. Žalovaný dále uvedl, že Zastupitelský úřad v Hanoji vykonává svou činnost bez omezení a konkrétně v rozhodném období byly termíny vypisovány na každý měsíc. Registraci navíc nemusí činit žadatel přímo osobně, ale může tak učinit prostřednictvím svého právního zástupce nebo obecného zmocněnce na základě plné moci. Po získání termínu k osobnímu podání žádosti je pak dále na žadateli, jak si cestu do země původu naplánuje.
16. K námitce odkazující na nepředvídatelnost koronavirové pandemie žalovaný dodává, že lhůta je pro vydání rozhodnutí o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny určena ustanovením § 169t odst. 6 písm. a) bodem 6 zákona o pobytu cizinců a navíc řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu je v gesci jiného správního orgánu a Zastupitelský úřad v Hanoji na něj nemá vliv.
17. Žalobcem předkládaný důvod pro upuštění od osobního podání žádosti spočívající v nepředvídatelnosti celosvětové pandemie není relevantní dle § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců, neboť tyto důvody žalobce jsou založeny na hypotetických úvahách, např. že ČR bude čelit třetí vlně pandemie. Dle žalovaného je vycestování do země původu na přechodnou dobu za účelem osobního podání žádosti zákonným krokem, který vede k uspořádání a zlegalizování pobytu cizince na území ČR. Ve vazbě na to žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, č. j. 1 Azs 296/2018-35. Navíc by byl dle žalovaného v rozporu se zásadou činnosti správních orgánů dle § 2 odst. 4 správního řádu takový postup Zastupitelského úřadu v Hanoji, kdyby z důvodu obecné celosvětové krize přijímal pouze osobní podání žádostí ostatních žadatelů, kteří se nachází ve shodné situaci, přičemž v případě žalobce by na osobním podání netrval.
18. K námitce žalobce, že je nutné si před vycestováním do Vietnamu vyžádat souhlas příslušných správních orgánů, žalovaný dodává, že registrace je třeba z důvodu přisouzení vhodné izolace a nejedná se tak o důvod opravňující upuštění od osobního podání žádosti. Žalovaný dále uvádí, že případné onemocnění, jehož se žalobce obává, je pouze hypotetické, přičemž vstup cizinců na území ČR je povolen více než rok (viz usnesení vlády ČR ze dne 4. 5. 2020, č. 511, o přijetí krizového opatření, ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 25. 5. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-3/MIN/KAN). Námitku složitosti návratu žalobce do ČR tak nepovažuje žalovaný za důvodnou.
19. Žalovaný uzavírá, že osobní podání žádosti sleduje zcela legitimní účel a odkazuje v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 10 Azs 153/2016.

IV. Replika

20. K tvrzení žalovaného o tom, že ostatní žadatelé ve Vietnamu jsou povinni podat žádost osobně, přičemž jsou ve shodné situaci, žalobce namítá, že jeho situace je odlišná, neboť se nachází na území ČR a pro správní orgány ČR není neznámou osobou. Žalobce dále uvádí, že žalovaný nesprávně konstatuje, že žádné řízení o povinnosti opustit území ČR neběží, neboť jej nyní vede řízení Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje pod č. j. KRP-24467/ČJ-2021-050022.

V. Duplika

21. Žalovaný v písemné reakci na repliku žalobce dodává, že skutečnost, že žalobce pobývá na území ČR, automaticky neznamená, že by zastupitelské úřady měly upustit od osobního podání žádosti. Dále má žalovaný za to, že trvání na osobním podání žádosti nemůže být nerozumné pouze z důvodu, že se žalobce zdržuje na území ČR. Nesouhlasí také s tím, že by závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2021, č. j. 1 Azs 4/2021-28, na nějž odkazuje žalobce, byly aplikovatelné na nynější případ. Na argument ohledně probíhajícího řízení o povinnosti opustit území ČR odpovídá žalovaný sdělením, že oprávněností pobytu se v napadeném rozhodnutí nezabýval.

VI. Vyjádření žalobce k duplice

22. Žalobce k argumentaci žalovaného uvádí, že se nedomáhá upuštění od osobního podání žádosti pouze z důvodu zásahu do soukromého a rodinného života, ale z důvodu zásahu, který hrozí v případě nepředvídatelných okolností spojených s pandemickou krizí. Žalobce dále oponuje žalovanému a tvrdí, že obavy ohledně cestování v době pandemie nejsou teoretické úvahy vzhledem k tomu, že ve Vietnamu je situace ohledně tohoto onemocnění horší než v ČR. Žalobce odmítl aplikaci závěrů plynoucích z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 12. 2021, č. j. 195 A 1/2021-51, neboť má za to, že předkládané důvody pro upuštění od osobního podání žádosti byly zcela odlišné.

VII. Jednání soudu

23. Jednání proběhlo dne 13. 4. 2022 v nepřítomnosti žalovaného. Žalobce prostřednictvím svého zástupce uvedl, že je oprávněn pobývat na území ČR, má tu svoji rodinu, dále má obavy, neboť se v souvislosti s pandemií způsobenou virem COVID-19 uzavírají hranice a přijímají se různá opatření, která jsou nepředvídatelná. Žalobce dále uvedl, že ve Vietnamu je velký nárůst pacientů s virem COVID-19 a lze předpokládat, že dojde k uzavření hranic. Pokud žalovaný tvrdí, že tyto obavy jsou pouze hypotetické, s tím se žalobce neztotožňuje, neboť existují konkrétní důvody – přijímaná opatření. Žalobce má děti v ČR, oprávněný pobyt a povinnost podat žádost osobně je smysluplná za situace, kdy je žadatel novou osobou, avšak žalobce pobývá v ČR již dlouho. Žalobce uvedl, že s vyjádřením žalovaného je seznámen. Krajský soud sdělil, že k žádosti doložil žalobce důkaz kopii webových stránek velvyslanectví Vietnamu v ČR, z nichž vyplývají informace o procesu registrace během cestování do Vietnamu. Žalobce uvedl, že na území ČR pobývá oprávněně a poukázal na potvrzení o probíhajícím řízení o povinnosti opustit území ČR. Závěrem žalobce přednesl žalobní návrh na zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

VIII. Posouzení věci krajským soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen "s. ř. s."). Učinil tak po nařízeném jednání postupem za podmínek stanovených dle ustanovení § 49 s. ř. s. Napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení. Za podstatu věci označil otázku, zda skutkové okolnosti v případě žalobce představují opodstatněný důvod pro upuštění od povinnosti osobního podání žádosti dle 169d zákona o pobytu cizinců. Krajský soud v nově otevřeném

odvolacím řízení žalovanému uložil, aby v dalším řízení při výkladu neurčitého právního pojmu „odůvodněný případ“ ve smyslu § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců přihlédl ke všem individuálním a obecným okolnostem, které případ žalobce provázejí, a aby vzal v úvahu především skutečnost, že pod pojem „odůvodněný případ“ lze zahrnout situace, kdy je obecně velmi ztíženo cestování do asijských zemí v důsledku pandemie způsobené virem COVID-19.

25. Proti tomuto rozhodnutí podal žalovaný kasační stížnost, na základě níž Nejvyšší správní soud dne 17. 1. 2024, pod č.j. 10 Azs 156/2022 – 46 rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
26. Nejvyšší správní soud uvedl, že z hlediska právní teorie je možno předeslat, že § 169d odst. 3 zákona o pobytu cizinců v sobě kombinuje správní uvážení a neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“. Pojem nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborném posouzení v každém jednotlivém případě. Je na správním orgánu, aby rozhodl, zda konkrétní situace náleží do rozsahu daného pojmu. Jeho úvaha se musí zaměřit na skutkovou podstatu a její vyhodnocení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Azs 213/2018, či novější rozsudek ze dne 30. 3. 2023, čj. 4 Azs 19/2023-34).
27. Nejvyšší správní soud shrnul, že při aplikaci dotčené zákonné výjimky je nutno v konkrétní věci zhodnotit jak „objektivní okolnosti“, tj. ty existující na žadateli nezávisle, tak „okolnosti subjektivní“, tj. vážící se k osobě žadatele. Též je zapotřebí posoudit, zda žadatel unesl důkazní břemeno a tvrzené okolnosti doložil. K *okolnostem objektivním* uvedl, že žalobce spekoval o tom, co se stane, pokud se „negativně“ vyvine pandemie koronaviru, zpřísní se protiepidemická opatření, a on bude muset setrvat nepředvídatelně dlouho ve Vietnamu. Žalobce nejenže nijak netvrdil, že by bylo objektivně nemožné se k zastupitelskému úřadu dostavit, resp. do či ze země původu cestovat, nebo že by zastupitelský úřad v době podání jeho žádosti reálně nefungoval – ale ani nedoložil, že by si jakkoli zjišťoval informace o repatriačních letech, pokoušel se zajistit letenky do/ze země původu, registroval se k podání žádosti apod. K této otázce se přitom dle kasačního soudu žalobci dostalo detailní odpovědi od správních orgánů podtrhující existenci spojení do/ze země původu, formu a délku karantény, neomezené fungování zastupitelského úřadu a registračního systému, možnost sjednat náhradní termín, to vše s ohledem na maximální možnou zákonnou délku vyřizování žádosti. Nejvyšší správní soud dále zdůraznil, že délka řízení o žádosti o povolení pobytu přitom není pro posouzení žádosti o upuštění od osobního podání rozhodná a není s to založit důvody, které by měly stěžovateli zabránit v osobním podání žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2020, čj. 8 Azs 351/2018-50). Riziko vleklého správního řízení tak nezabraňuje cizinci v podání žádosti osobně v zemi původu. Odůvodněnost případu správní orgány hodnotily z pohledu, zda v daném případě neexistovala objektivní překážka pro osobní podání žádosti na zastupitelském úřadě. Ze správního spisu vyplývá, že pro žalobce vycestování nebylo spojeno s nepřekonatelnými obtížemi. Náзор správních orgánů tak Nejvyšší správní soud hodnotil jako zákonný. Neztotožnil se se závěrem krajského soudu, že odůvodněné okolnosti lze v souzené věci najít v nekonkretizovaném odkazu na „obecně ztíženou možnost cestování během pandemie“ a „neustále se měnící protiepidemická opatření zapříčínující nepředvídatelnost situace“.
28. K otázce „*subjektivních okolností*“ Nejvyšší správní soud uvedl, že žalovaný připustil, že k určitému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce dojde. Dále upozornil,

že si je vědom judikatury ESLP - např. rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Jeunesse proti Nizozemsku; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci Neulinger a Shuruk proti Švýcarsku; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci X. proti Lotyšsku; rozsudek ESLP ve věci Tuquabo-Tekele a další proti Nizozemsku. - dle níž lze i za srovnatelné skutkové a právní situace výjimečně konstatovat porušení práva na respektování rodinného a soukromého života, pokud jsou napadena rozhodnutí ve zjevném rozporu s nejlepším zájmem nezletilých dětí cizince. V souzené věci ovšem takové výjimečné okolnosti nenastaly. Dočasnost nutného vycestování za účelem osobního podání žádosti je dle konstantní judikatury třeba vnímat jako skutečnost svědčící naopak o mírnosti zásahu do rodinného života žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018-35, bod 20 a dále usnesení Ústavního soudu ze dne 31. 3. 2021, sp. zn. II. ÚS 1276/20, v němž Ústavní soud dovodil, že obecně lze po žadateli o pobytové oprávnění spravedlivě požadovat, aby na přechodnou dobu vycestoval do země původu za účelem podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu, ač má na území České republiky rodinné vazby a fakticky zde již delší dobu žije).

29. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že nelze přehlédnout, že to byl primárně žalobce, kdo svůj rodinný život ohrozil tím, že již v roce 2018 k žádosti o trvalý pobyt doložil obsahově nesprávné osvědčení o složení zkoušky z českého jazyka, při které neuspěl (pobytové oprávnění pozbyl ke dni 10. 9. 2018), a následně vyčkával s podáním své žádosti až do června roku 2021. Ke dni rozhodnutí žalovaného se nadto ani nepokusil získat termín osobního jednání u zastupitelského úřadu. Vlastním zaviněním se tak ocitl v této situaci a musí respektovat pravidla pro získání pobytového oprávnění z pozice cizince, který nemá na území České republiky pobyt legalizován řádným pobytovým titulem. Důsledkům takové situace jsou pak vystaveny i nezletilé děti žalobce. Dočasná nepřítomnost jednoho z rodičů není situací výjimečnou či neřešitelnou. Zásah spočívající v dočasném vycestování za účelem legalizace pobytového oprávnění proto Nejvyšší správní soud shledal přiměřeným, když navíc žalobce netvrdil ani žádné zdravotní problémy, je dospělou a plně svéprávnou osobou. Kasační soud současně upozornil, že správní orgány rovněž zákonně poukázaly na možnost sjednat si termín osobního jednání na zastupitelském úřadu ještě z území České republiky, a to i prostřednictvím zástupce, resp. možnost stanovit termín náhradní v případě nepředvídatelné události (lockdown, karanténa), o což se žalobce od roku 2018 ani jednou nepokusil.
30. Nejvyšší správní soud rovněž upozornil, že osobní podání žádosti je zákonem preferovaná forma, která sleduje legitimní účel, jímž je mj. ověření totožnosti, motivace a osobních a dalších poměrů žadatele, na základě čehož může Česká republika zvážit bezpečnostní rizika a jiné aspekty související s následným uvážením, zda má, či nemá být vyhověno žádosti žadatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2021, čj. 2 Azs 265/2020-38).
31. Naproti tomu vyslovil kasační soud jednoznačné stanovisko, že zdejší soud zkoumanou otázku „odůvodněnosti případu“ neposoudil správně, pokud obtíže spojené s koronavirovou pandemií paušalizoval a vztáhl je na všechny vietnamské žadatele mající rodinu v České republice, čímž výrazně vykročil mimo rámec pro výklad a aplikaci tohoto právního institutu vytyčený judikaturou NSS. I „obecně ztížené cestování v období pandemie“ a „nepředvídatelnost protiepidemických opatření“ je třeba posuzovat s ohledem na individuální situaci každého žadatele, nikoli z opatrnosti. Krajský soud z výše uvedených důvodů zatížil napadený rozsudek vadou nezákonnosti, neboť na správní

orgány kladl požadavky přesahující zákonné možnosti rozhodování o žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny. Případ žalobce a zájem jeho nezletilých dětí na setrvání na území České republiky ve svém souhrnu nenaplnují pojem „odůvodněný případ“, což správní orgány po zohlednění všech zájmů, včetně zájmů dětí, řádně zdůvodnily.

32. Na základě shora uvedených závazných názorů vyslovených Nejvyšším správním soudem krajský soud znovu napadené rozhodnutí přezkoumal dle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak bez nařízení jednání, když žalobce i žalovaný již znovu další nařízení nežádali.
33. Ze shora prezentovaného a pro zdejší soud závazného názoru Nejvyššího správního soudu lze dovodit, že úkolem správních orgánů v souzené věci bylo vyhodnotit, zda okolnosti tvrzené žalobcem naplňují neurčitý právní pojem „odůvodněný případ“ a zda tyto okolnosti žalobce náležitě doložil. Následně měly provést a vysvětlit správní uvážení v tom směru, zda tyto okolnosti vedou, či nikoli, k možnosti upustit od osobního podání žádosti. Této povinnosti správní orgány obou stupňů dostaly. Lze tak shrnout, že posouzení odůvodněnosti případu závisí na úvaze žalovaného, který by měl při svém rozhodování zohlednit všechny v daném čase a dané zemi existující podstatné okolnosti. Ty měl tvrdit a také prokázat žadatel.
34. Krajský soud ve shodě s názorem Nejvyššího správního soudu seznal, že se žalovaný se všemi tvrzenými skutečnostmi vypořádal srozumitelně, v uspokojivém rozsahu i věcně správně, vyjádřil ke všem v odvolání namítaným skutečnostem a neshledal existenci relevantních překážek osobního podání žádosti. Na základě posouzení jednotlivých tvrzení žalobce jak samostatně, tak ve vzájemné souvislosti žalovaný utvořil ucelený názor na to, zda jednotlivé skutečnosti činí z případu žalobce odůvodněný případ.

IX. Závěr a náklady řízení

35. Na základě shora uvedeného krajského soudu nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.
36. Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu proto nevzniklo. Ze správního spisu nevyplývalo, že by žalovanému nějaké náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. března 2024

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu